

TEDENSKA SLIKE

Štev. 24.

V Ljubljani, v sredo 13. junija 1917.

Leto IV.

Deseta laška ofenziva.

Zmagovita naša protiofenziva pri Jamljah, kjer so naši junaški polki zopet iztrgali pred kratkim izgubljeno ozemlje. Naskok z bajoneti in ročnimi granatami na sovražne postojanke; vojaki lazijo tudi po tleh ter s kleščami prerezujejo žične ovire.

Cesar Karel in cesarica Cita v Ljubljani, Postojni in na soški fronti.

Gost.

(Bolgarski spisal Elin-Pelin. Preložil Vinko.)

(Konec.)

Kirilova je gledala svojega nečaka, poslušala njegove besede, ki so bile odločne in so hotele biti tudi globokomiselnne, a ni razumela. Saj Velin po vnanjem nikakor ni bil videti bogat. Grda in umazana srajca, capi podobna, mu je ovijala tolsti rdeči vrat, pod katerim je visel mesnat podbradek, in ogorel, raztrgan suknjič, po šivih počen od pritiska silnega telesa, vse to ga je delalo groznega in vzbujalo nezaupanje. Njegove oči so nemirno begale po sobi in se niso ustavile zadovoljne in srečne, kadar so se srečale s tetinim pogledom. Samo njegov glas je bil zelo zadovoljen in odločen, kakor bi ž njim hotel prikrivati to, kar je odkrivala luč svetilke.

dal nekaj, da poplača. Zelo je zadolžen in pri koncu . . .“

„Seveda, teta . . . Rad vas imam in kolikor zmorem, vam pomagam!“

„Bog ti povrni, Velin!“

„Pomagal vam bom, teta! In možbeseda ostanem.“

„Tako je prav, Velin . . . pameten si, tudi tvoj oče je bil dober človek . . . A pazi . . . ljudje so zlobni . . . jako zlobni!“ je rekla teta prevzeta veselja, in v duši ji je vstalo spoštovanje za bogatega nečaka, ki se je pokazal tu ravno sedaj, ko so popolnoma obubožali.

„Grd je postal svet, teta grd! . . . Tvoj prijatelj je, govori v te . . . hinavščino uganja, ako pa pride priložnost, bi te zmečkal z dvema prstoma! . . . Zato pazi nase, tako je . . . Če si volk, a si v vasi, lajaj kakor pes! . . .“

Sedaj sem se odločil za to in se upehal, da bi se skoraj zgrudil.“

„Morda si tudi lačen, Velin?“

„Tudi lačen sem.“ se je zasmel Velin, ki se je čedaljebolj dvigal in rasel v očeh tete Kirilove.

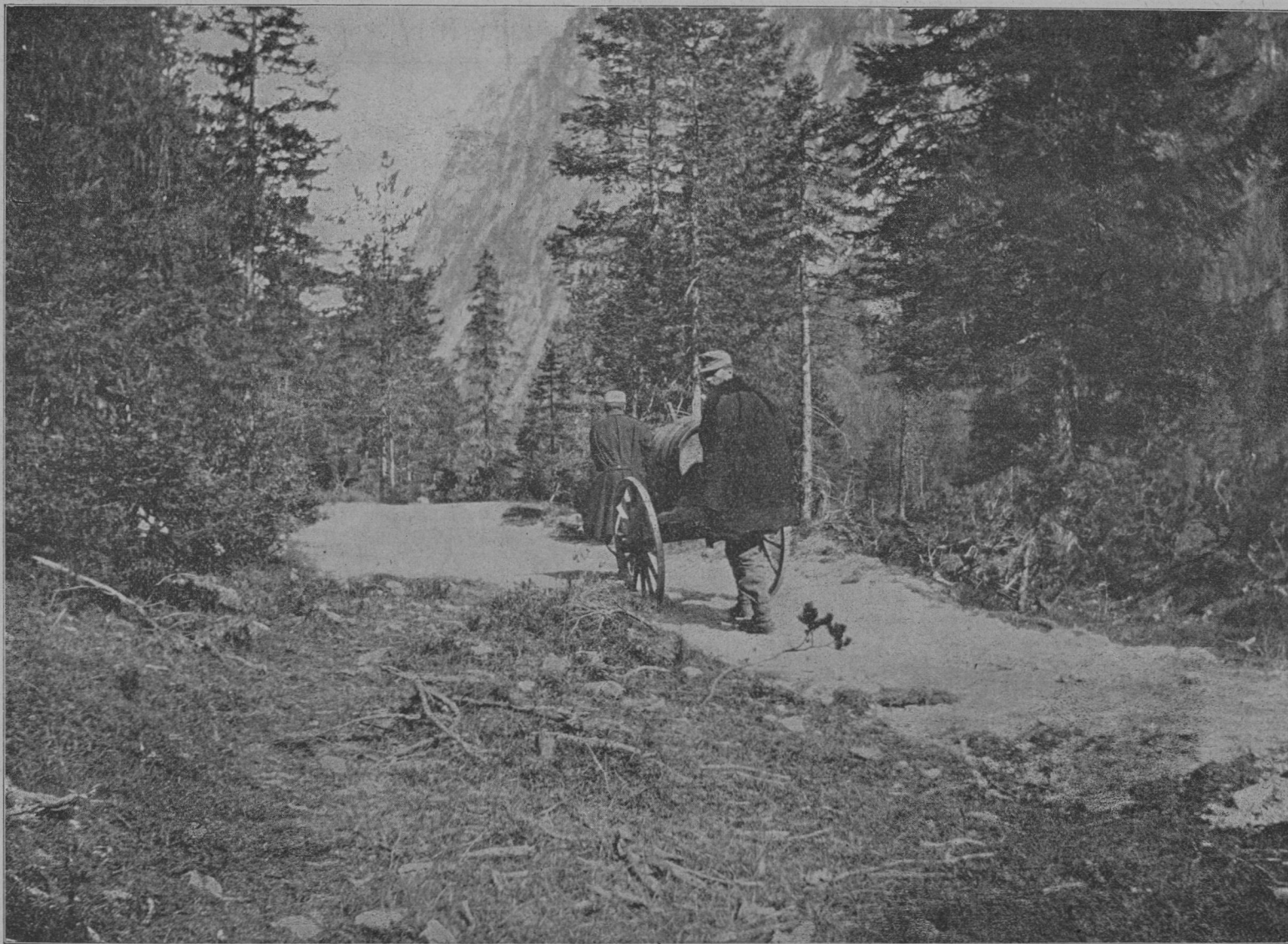
Hitro je naredila ogenj, ocvrla jajca, našla vino in pripravila bogato večerjo dragemu gostu. Velin ni vedel, kako bi se ji zahvalil, ona pa se je izgovarjala, da je tako naglo pripravljala in da mu zato morda kaj ne bo povšeči.

„Kmetje smo, Velin . . . Ti si se odvadil.“

„Nič ne skrbi, teta . . . Vsega sem navajen!“

„Ali imaš svojo hišo, Velin?“

„Ej, teta, ko bi ti prišla k nam! Ko bi hotela te popeljem, da ti pokažem našo hišo; čudila bi se, v glavi bi se ti vrtelo!“

Z laške fronte: Dovažanje pitne vode v sodih na postojanke v gorovju.

Velin je spoznal tetino ugibanje in se široko zasmel:

„Kaj si misliš, teta, da me tako gledaš? Siromak, ti Velin, si misliš, laže kot cigan! . . . Vsak bi si mislil tako na tvojem mestu . . . Seveda! . . . A vse to delam nalašč, teta, razumeš? . . .“

In Velin je znižal glas in rekel skrivnostno:

„Milijon nosim . . . same cekine! . . . Kako se varuješ zločincev in roparjev? Bog varuj, da bi te zavohali, še dušo ti ukradejo iz telesa! . . . A takšen kot sem, komu bi prišlo na misel, da imam tukaj“ — in Velin se je potrkal po prsni — „en milijon!“

„Milijon! . . . Moj Bog! . . . Velinčo,“ se je križala Kirilova in oči so ji izstopile od strmenja. „Milijon! Koliko je to denarja, Velinčo! Kaj ne, da boš tudi stricu Kirilovu

„Denar imaš torej, Velin?“

„Kar to zadeva, hvala Bogu imam . . . Šel sem po blago v Sofijo, pa sem rekel: Čakaj, tu imaš svoje ljudi. Obiščem jih. Če so v potrebi, kar Bog ne daj, jim pomorem.“

„Prav je tako, prav . . . Bog te živi, ki te je poslal, da se zopet vidimo!“ je iznova od veselja zaplakala Kirilova.

„Tako-le sem si mislil, teta: Kaj je človek? Nihče ne ve, doklej bo živel. In rekel sem si, naj bi se zopet videli, kajti kdo ve, kaj bo jutri z nami.“

„Bog nas varuj hudega, Velin!“

„Oh!“ je vzkliknil Velin, „naravnost ti povem, teta, da sem truden . . . mnogo sem hodil in nisem navajen hoditi peš. Kupčija zahteva dosti poti. Res je, da je kočij in železnic, kolikor hočeš, toda . . .“

Palačo imam, palačo! In generale imam v stanovanju!“

„Bog daj, da bi bilo res!“ se je križala dobrosrčna Kirilova.

„Popeljem te teta, da nam boš gost nekaj dni pri moji ženi in otrokih. Kako te bodo veseli!“

„Tudi ženo imaš?“

„Imam, teta. Ona vas ne pozna, a to je čudno: dostikrat sanja o vas in kakor mi pripoveduje, se ji v sanjah kažete ravno tako, kakor ste.“

Teto so zopet obile solze.

„Ali imata kaj otrok?“

„Pet — samih dečkov!“

Kirilovi je kar besedo zaprlo . . . Dve vrsti solza, ki so ji tekale iz oči, sta pričali, kakšno veselje, kakšno sočutje in ljubezen se taja v njenem srcu.

Zunaj je veter zažvižgal s podvojeno silo. Cerkveni klepec je znova zaškripal v noč, in nagnita vaga na vodnjaku je znova žalostno zastokala na dvorišču.

„Oh! zaspan sem, teta, prav hudo sem zaspan!“ je vzdihnil Velin.

Teta Kirilova je prinesla novih preprog in skrbno pripravila ležišče Velinu. Legel je oblečen, boječ se, da bi se ne prehladil, ker je bil spoten. V sobi je zopet nastala tema. Mižava luč svetiljke je zopet pričela po stenah igrati z velikimi sencami pohištva, tresljivo in pretrgano, kakor so bile besede, ki jih je včasih pričenojala zaspana teta Kirilova.

Slika Matere božje je gledala z oltarčka nežna, žalostna in milostлива.

Zjutraj je Kirilova vstala zgodaj, vsa skrbna, da bi se pokazala pred dragim nečakom, ki ga dolga leta ni bila videla. Toda gostova postelja je bila prazna. In novih opank strica Kirila in obleke, ki je ponoči visela na steni — ni bilo več.

Čez dan sta dva s prahom pokrita orožnika ustavila pred vrati upehane konje in povprašala:

„Teta, ponoči je prišel sem neki tvoj sorodnik, ki je ubežal iz ječe. Dovolj, da ga poišče v hiši.“

Snaha.

Roman. Angleško spisala Mrs. Hungersdorf.
(Dalje.)

Obrnjen s hrbtno proti njej, da nje-nega vstopa niti opazil ni, je stal Pavel Rodney pred steno z ozkimi lesenimi oboji, ki je onega večera na balu vzbujala v toliki meri njegovo pozornost. Ko je zaslišal Monin krik, se je urno okrenil, potegnil bliskoma pištolo iz žepa in z dvignjeno roko pomeril nanjo.

Za hip je Moni upal pogum, potem se jej je povrnil z dvojno silo.

viteštvo ga je ganilo. Omahnil je z orožjem, rekel pa ni ničesar.

„Položite jo na mizo,“ je ukazala Mona, ki se je v kljub vsej prisotnosti duha, kakor vse ženske silno bala orožja.

Ubogal je.

„Sedaj mi morda pojasnite, čemu ste

„Ali mislite, da ste močnejši kot jaz?“ je vprašal napol porogljivo, napol občudovaje.

„Ne, ampak tale dva sta!“ Pokazala je na svoja zvesta spremljevalca, ki sta divje gledala Rodneya in sta samo čakala trenutka, ko jima da Mona znamenje, naj ga popadeta. S svojimi krvavo podplutimi očmi, široko

S soške fronte: V prvih naših jarkih nedaleč — — —.

tukaj? Kako ste prišli notri?“ je vprašala gospa Geofreyeva odločno.

„Skozi okno. Šel sem mimo, pa je bilo odprto.“ Njegov glas je bil skoraj porogljiv.

„Odprto v tem času?“

„Da popolnoma odprto.“

„In svetilka . . . ali je tudi gorela?“

odprtima gobcema in ostrimi belimi zobmi sta bila videti resnično opasna sovražnika.

„Pozor!“ jima je zaklicala Mona. Živali sta legli pred Rodneya na tla, oči grozeče vprte vanj.

„Res ste mi premočni,“ je rekel Rodney s čudnim nasmehom.

„Ker se branite pojasniti mi, zakaj ste tukaj, ostanete tukaj, dokler ne pride pomoč,“ je izjavila Mona odločno.

„Ne želim si nič boljšega, kakor ostati do dneva tu, ako mi boste delali družbo.“

„Ali spada nesramnost tudi v vaš načrt?“ je vprašala Mona mrzlo.

Imela je dolgo, belo, z labodjim perjem obšito jutranjo obleko. Lasje so bili zviti v rahel voz, in zdelo se je, da se mora pri naslednji kretnji odviti. Obraz je bil bled, oči so bile videti zaradi razburjenja še večje in temnejše, ali zrla so v Rodneya z izrazom, ki ni kazal niti sledu strahu, medtem ko so bile ustnice trdno stisnjene.

„Prosim, sedite,“ je dejal Rodney uljudno. „Ako nameravate prebiti vso noč tukaj z menoj, mi privoščite vsaj to tolažbo, da vam ne bo preveč nekomodno.“

Zopet se je zavedel komičnosti prizora in se je zato glasno zasmel. Stopil je korak naprej, da jej prinese stol.

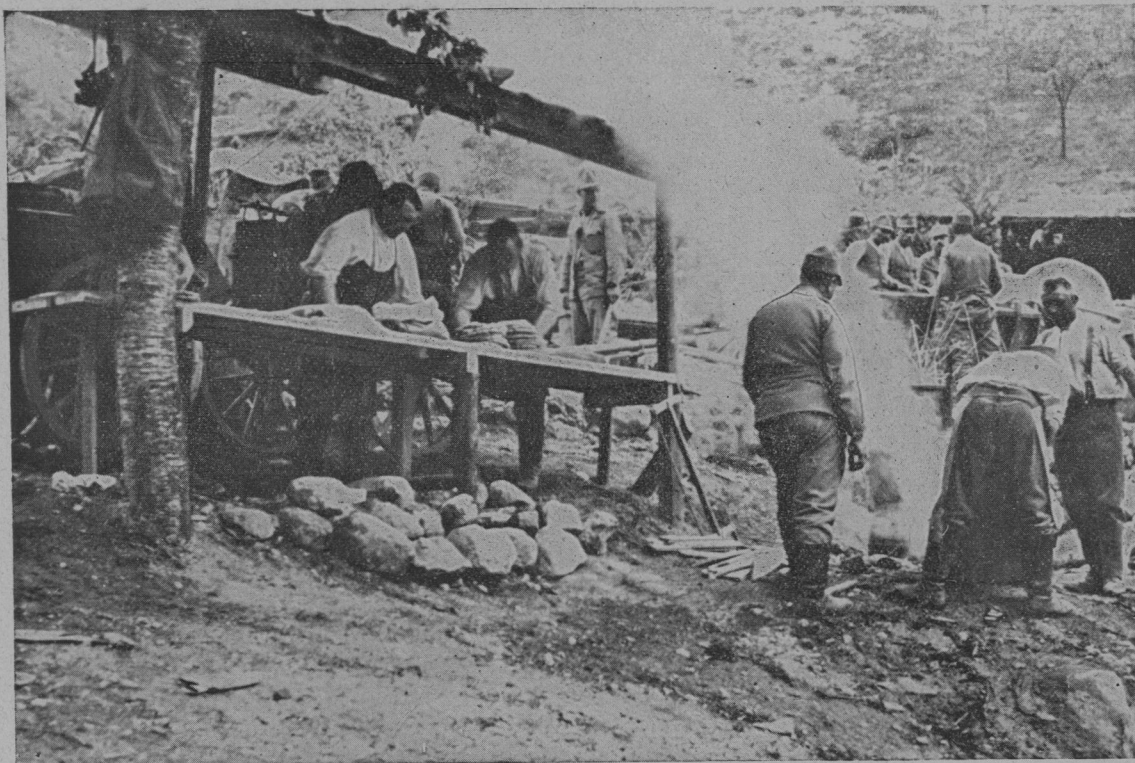
„Ne ganite sel!“ In Mona je pokazala na psa.

Zevs je vstal in z naježeno dlako besno pogledal Rodneya. Potihem je zarenčal in je kazal resno namero, kaznovati vsakogar, ki bi ne ubogal njegove ljubljene gospodarice.

„Lezi, Zevs! . . . Najbolje storite, sir, če ostanete tam kjer ste.“

„Potem si pa vsaj sami vzemite stol, ker meni ne dovolite, da bi vam postregel . . . Vaš ujetnik sem,“ je pristavil tišje, „ampak gotovo se ni nikdar noben ujetnik raje udal nego jaz.“

Mona se ni brigala za njegove besede, stala je s sklenjenimi rokami in povešenimi očmi pri mizi ter razmišljala. Rodney jo je gledal, kakor da si hoče vtisniti to prikazen

Vojaška kuhinja in mesnica za fronto ob Soči.

„Odložite svojo pištolo, sir,“ je dejala hitro. „Ali hočete streljati na žensko?“

Dasi je dihala malo hitreje, vendar ni bilo strahu v njenem glasu. Stopila je celo par korakov naprej proti njemu. Izredni pogum, ki ga je kazala, je mogočno vplival na Rodneya, in njeno zaupanje v njegovo

„Jasno in svetlo.“ Dvignil je glavo in se kratko glasno zasmel.

„Lažete, sir!“ je dejala Mona zaničljivo.

„Da, tega ni možno tajiti,“ je odgovoril predrzno. Napravil je kretnjo, kakor da hoče seči zopet po pištoli, toda Mona ga je prehitela in položila roko nanjo.

za vse življenje v spomin. Trenotki so prihajali in minevali. Ogenj v kaminu je čimdalje bolj pojmal. Noben glas ni motil tišine v knjižnici.

Mona se je izpraševala, kakšen bo konec te stvari. Naposled je zaslišala ropot. Odprla so se hišna vrata, v veži so zadoneli koraki,

„Radovednost, kakor sem že povedal gospej Rodneyevi,“ je odgovoril malomarno. „Okno je bilo odprto, svetilka je gorela. Šel sem, da si ogledam staro sobo.“

„Kdo je vaš sokrivec?“ je vprašal Geoffrey še vedno premagujoč se, da bi bil miren. „Govoriti blagovolite v uganjках,“ je

„Mislim, da to ni potrebno,“ je odgovoril Geoffrey zaničljivo. „Plaziti se ob dveh zjutraj v stanovanju drugih ljudi, je po mojem mnenju navada tatov in ljudi slične vrste.“

„Tudi vi se lahko motite. Dasi nisem niti tat niti ropar, me vendar veseli ponoči izprehajati se.“

„Lažnivec!“ je kriknil Geoffrey, „lažnivec in . . . tat!“

Stopil mu je par korakov nasproti, potem se je ustavil.

„Tat!“ je ponovil Pavel trpko. Ves se je tresel, oči so mu žarele sovraštva.

Mona, ki se je bala za Geoffreya, je stopila k mizi, položila roko na pištolo in jo skrila med časopisi.

„Da, tat,“ je ponovil Geoffrey s pritaženim, a trdnim glasom. „Pripovedujte svoje laži drugim ljudem, ki vam jih bodo verjeli, jaz jih ne! Kaj ste upali najti? Ali je bilo nekaj, kar bi vam pomagalo pridobiti krivično stvar?“

„Tat!“ je zopet ponovil Pavel Rodney žarečih oči. „Vprašanje je, na kateri strani so tatovi!“

Potem kratek premor — in nato . . . Mona pozneje ni vedela povedati, kdo izmed obeh je začel, ampak kakor na mah sta se zgrabila. Klicati je hotela najprej na pomoč, potem pa se je premagala v misli, da je v tem slučaju najbolje, ako ne kliče nikakih prič. Geoffrey je bil večji, toda Pavel prožnejši. Borila sta se trenutek, ko se je posrečilo Geoffreyu zgrabiti svojega bratranca za grlo.

Ko je Avstalec opazil, da ni dorasel svojemu tekmeču, je segel v prsni žep in potegnil iz njega bodalce, ki je tičalo v nožnici. K sreči ni bilo tako lahko osvoboditi bodalo nožnice. Mona, videvša, da je postal boj neenak, je zaklicala svojemu psu:

„Zgrabi ga, Zevs,“ je ukazala ter pokazala na Pavla Rodneya.

Kakor blisk je planil pes na Avstralca in ga zgrabil za roko, ki je ž njo držal bo-

Eksplodizija laške granate v — — — med zadnjo laško ofenzivo.

in skozi odprta vrata je stopil v knjižnico moški. Mona se je globoko oddahnila in veselo kriknila. Bil je Geoffrey.

Njegovo presenečenje je bilo tako veliko, da ni mogel spočetka nič misliti, nič občutiti. Gledal je s Pavla Rodneya na Mono in z Mone na Rodneya.

Mlada žena mu je planila nasproti in se vrgla na njegove prsi. Prišel jo je tesno k sebi, dočim so njegove oči merile moža, ki ga je smatral za svojega soražnika.

Tudi Avstalec je prebledel a izgubil ni samozavesti, in porogljivo poteza okrog njegovih ust se je jasno izražala. Psa nista ostavila svojega mesta, ležala sta še vedno pred njim, pripravljena, da ga popadeta.

Vsi udeleženci so bili mirni, nepremični, kakor da ni življenja v njih. Pavel Rodney je stal s prekrižanimi rokami in kljubovalnega obraza na kaminovi preprogi ter je radovedno čakal, kaj pride. Trpko je zrl na svojega bratranca, čegar obraz je bil blede, a je kazal veliko odločnost. Mona je ovila eno roko okrog vratu svojega moža in je gledala ponosno a hkratu boječe na Pavla Rodneya. Lasje so se jej odpeli in so padali preko ramen. Držala jih je z eno roko za ušesom, ne sluteča, kako slikovita in dražestna je njena pojava.

„Govorite sedaj sir,“ je dejala naposled z nekoliko tresočim glasom, ker jo je strašil dolgi molk.

Rodney se je za hip ozrl vanjo in je potem še nadalje porogljivo meril svojega bratranca. Psa sta ležala mirna, na skok pripravljena med njima.

„Poklič psa,“ je dejal Geoffrey tiho. Moni sedaj ju ne potrebujemo več. In potem mi razloži, kako to, da si v tem času tukaj s tem . . . človekom.“

Mona je poklicala psa in je v kratkih besedah razložila Geoffreyu položaj.

„Pojasnite mi takoj, kako je to, da ste tukaj,“ se je obrnil Geoffrey do svojega bratranca. „Kaj vas je privedlo sem?“

odgovoril Rodney zmajaje z ramami. „A jaz ne znam ugibati.“

„Izraziti se hočem jasneje. Katerega slugo ste podkupili, da vam je odprl okno?“

V Avstralčevem pogledu se je za hip zaiskrilo, potem je povsili oči in se zasmejal. „Iz glume hočete napraviti dramo?“ je vprašal

S soške fronte: Eksplodizija laške granate v — — — med zadnjo laško ofenzivo.

porogljivo. „Čemu bi podkupoval slugo, da si pogledam o polnoči sobo svojega deda?“

„Da, čemu? Morda ste se hoteli polastiti kakega predmeta, ki je v tej stari sobi?“

„Sedaj vas prav tako malo razumem.“ Pavel Rodney je smrtno prebledel. „Morda mi daste takisto imenitno pojasnilo kot prej.“

dalo. Orožje mu je padlo na tla in s kletvico na ustih se je opotekel proti kaminu.

„Poklič psa k sebi!“ je Geoffrey zaklical jezno Moni.

Ker je dosegla svojo namero, je ukazala psu, naj leže, in izvrstno dresirana žival je takoj izpustila sovražnika in legla na tla.

Mona je pobrala bodalo in ga je vrgla skozi okno. Potem je stopila k Geoffreyu, ga objela in se obrnila nato k njegovemu bratrancu. Boječe ga je prosila:

„Pojdite... Pavel!“ Naravno in ponižno je izrekla te besedi.

Geoffrey v svoji razburjenosti je ni

Naslov seveda gotovo preide nanj, ker je pristnost svojega rojstva dovolj jasno dokazal.“

„Po kaj je neki prišel sem? Ko sem vstopila, je smrtno prebledel in je takoj nameril pištolo name. Malo sem se zbalala, a ko sem zahtevala, naj odloži orožje, je to takoj storil. Potem sem jo vzela in...“

žepi in tobakom. Geoffrey ga je vzel Moni iz rok, ga držal s komično mrzkostjo od sebe proč in dejal:

„Eden izmed služabnikov se menda bavi s hieroglifi. Prav lahko si predstavljam, da stiska desnico svoje ljubice, ampak da bi pritiskal na njen gornji ogel... to je zares čudno ljubavno plismo, kaj?“

Mona ga je sicer gledala, ko je govoril, toda videti je bilo, da ga ne posluša. Počasi je okrenila glavo k steni nad kaminom. „Sedem do štiri...“, je mrmrala raztresena, vedno opazovaje steno.

„Zdi se, kakor da bi bil blazen človek to pisal,“ je pripomnil Geoffrey.

„Gornji ogel na desni...“ je nadaljevala Mona z istim tihim glasom.

„Da, popolnoma prav. Toda kaj pomenja to, in zakaj gledaš ves čas v steno?“

„To pomenja izginolo oporoko!“ je odgovorila slovesno ter pokazala na steno.

„Kaj govoriš, ljubica?“ je dejal skrbno. „Preveč je bilo zate razburjenja to noč... Utrujena si, v postelj moraš.“

„Ne grem v postelj, dokler ni stvar pojasnjena,“ je odgovorila mlada žena. „Geoffrey, prinesi mi stol.“

Napravila je nestrpno kretnjo z roko, in Geoffrey je hitel postaviti stol k steni, ki je v toliki meri vzbudila Monino pozornost.

Stopila je na stol, položila roko na oboj in jih naštel od tamkaj šest do druge stene. Sedaj je pritisnila z roko na ogel, ki je bil najbolj oddaljen od kamina. Njen obraz je izdajal napeto pričakovanje. Toda krepki pritisk njene roke ni imel nikakega uspeha. Oboj se ni premaknil.

Ali poguma ni izgubila; poizkušala je na nižjem mestu, pa tudi zaman. Zopet je poizkusila zgoraj ter pritisnila na vso moč. To pot je imela srečo, oboj je skočil na stran in je odkril odprto, približno čevelj globoko omarico, ki je imela tri predale.

Ampak ti predali so bili prazni.

Mona je začela bridko jokati. To razočaranje jo je docela potrla.

(Dalje prih.)

S soške fronte: Eksplozija laških granat v Vodica, kjer so granate pokosile debelo drevje in porušile hiše.

slišal, Rodney pa je razumel. Ko je zadonelo iz njenih ust njegovo ime, se je izvršila v Pavlu Rodney velika izprememba. Iz njegovega obraza je izginila siva bledota, mehak, nežen izraz je izgledil njegove poteze; oči, ki so še pravkar v sovraštvu žarele, so izražale sedaj bolest, ljubezen in obup.

„Pojdite,“ je ponovila proseče, še vedno objemajoča Geoffreyja, oči pa je imela vprte v Pavla.

S kratkim, obojavljajočim se pogledom je stopil na Balkon in je v naslednjem hipu izginil.

Z utripajočim srcem, a pogumno je zaprla Mona vrata balkona, zarinila zapah in se vrnila potem k svojemu možu.

„Pripoveduj mi sedaj še enkrat, kako se je vse vršilo,“ je dejal in položil svoje roke na njene rame.

Sedaj mu je vse natančno in obširno popisala. „Ali se ti ne zdi,“ je sklenila, „da je malo zmešan? Že večkrat se mi je zdelo to.“

„Ne, zmešan ni, marveč zloben človek. Ampak strašno ti je moralo biti, ljubica, ko si ga zagledala tukaj. Vsaka druga razun moje pogumne Mone bi se bila do smrti ustrašila.“

„Psa sta mi dajala pogum. Ali ni bilo srečno naključje, da sem ju imela seboj? In čudno je, da sem baš nocoj tako hrepnela po njima... Ko je potegnil bodalo iz žepa, mi je zastalo srce. Kakšen bi bil pač konec brez Zevsa?!“ Stresla se je. „In vendar,“ je nadaljevala strastno, „vem, kaj bi bila storila: Saj sem imela njegovo pištolo, ustrelila bi ga bila, ako bi bilo potrebno!... Oh, kako strašna misel, da bo ta človek morda nekoč tukaj gospodoval in bo izpodrinil Nicholas!“ Oči so se jej napolnile s solzami.

„Morda pa vendarle ne pride do tega. Malo nade imamo vključno vsemu še lahko.“

Pogled se jej je ustavil na kaminovi preprogi. Majhen košček zvitega papirja je zbudil njeno pozornost. Pobrala ga je ter ga zgladila.

„Kaj je to? In kako čudna pisava! Pojdi sem, Geoffrey! Kako čudno... kakor kaka uganjka, poglej!“

S Krasa: Vojaki telegrafisti peljejo žico za telegraf in telefon.

Stopil je k njej in pogledal preko njene rame na papirček. S slabo neizpisano pisavo je bilo napisano sledeče: „7—4. Pritisni na gornji ogel na desni.“

To je bilo vse. Papir je bil star, umazan in je vsekakor opetovano prišel v dotiko z

Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

Naš saper izkopuje z lopato zvezo med strelskimi jarki in novo nastalim, od granate izkopanim lijakom. Kopati mora leže, da ga ne opazijo sovražniki.

Cesar in cesarica v Ljubljani, Trstu, Postojni, Pulju in pri soški armadi.

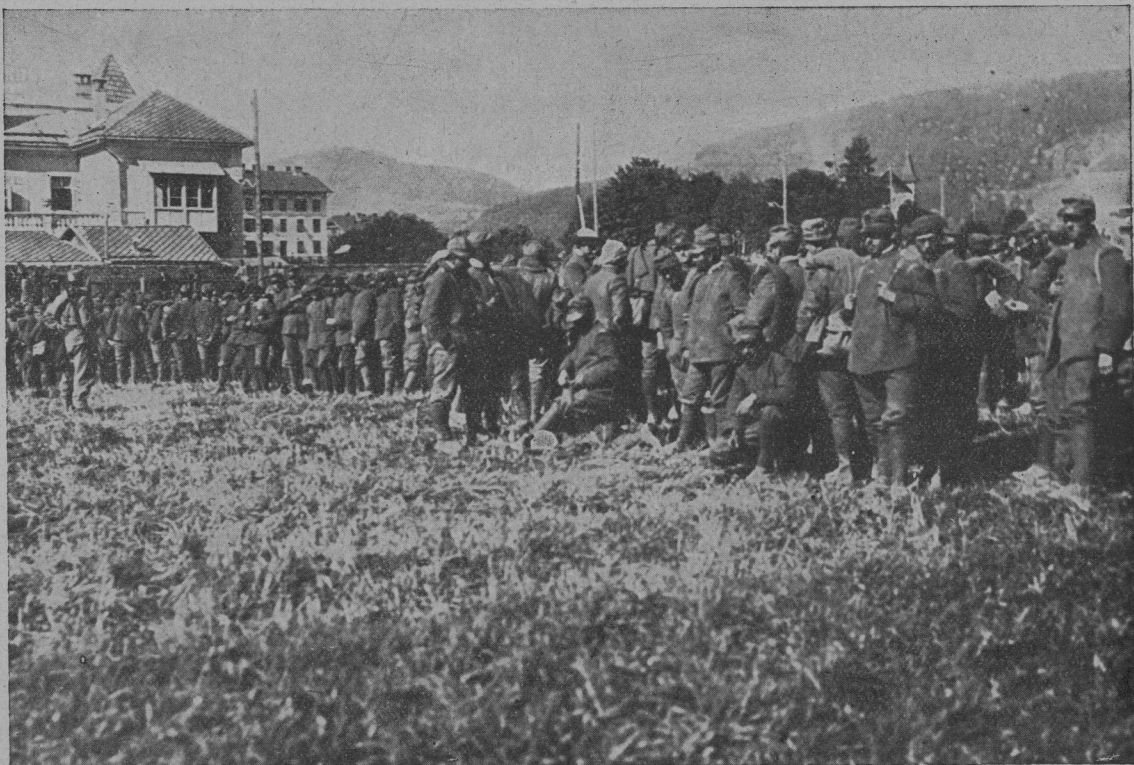
V petek, dne 1. junija, pozno popoldne se je po Ljubljani raznesla vest, da prideta cesar in cesarica v soboto v Ljubljano. Takoj, ko se je raznesla po mestu ta novica se je Ljubljana začela pripravljati, da svečano sprejme svojega vladarja in njegovo sprogo.

Cesar in cesarica sta se pripeljala v soboto zjutraj pred 7. uro z dvornim vlakom v Ljubljano.

Kmalu po prihodu vlaka se je cesar odpeljal v avtomobilu naprej proti jugu.

Pred kolodvorom zbrano občinstvo je pozdravljalo cesarja navdušeno, in cesar je živahno in smejljaje odzdravljajal.

Cesarica se je pripeljala v Ljubljano z namenom, da obiše v tukajšnjih bolnišnicah ležeče ranjence izza zadnjih vročih bojev na jugozapadni fronti. Ker je njen obisk v

Za soško fronto: Laški vojaki ujetniki, ki jih je nabrala naša soška armada tekom zadnjega meseca okoli 25.000.

Pogreb našega častnika za soško fronto. Duhovnik in cerkovnik sta vojaka.

Ljubljani veljal v prvi vrsti le ranjenim vojakom, je cesarica sama odklonila vsak oficijalen sprejem ter pri svojih vožnjah po Ljubljani ni izstopila nikjer, niti ni sprejela nikogar v avdijenci.

Kmalu potem, ko se je bil cesar odpeljal proti fronti, se je cesarica Cita odpeljala ob 3/48. zjutraj v dvornem avtomobilu po Dunajski cesti v stolno cerkev. Povsod so se zbrale ob križiščih cest in na trgih velike množice ter cesarico pozdravljale z viharimi klici „Živio“ in z mahanjem robcev.

Ko je cesarica prišla iz cerkve ter sedla v avtomobil, so iz sto in sto grl zadoneli klici „Živio“, in na dvorni avtomobil se je vsulo z vseh strani cvetje. Ljudstvo je vdrlo proti avtomobilu cesarice, da so mogli avtomobili le zelo počasi skozi gsto množico na kodvor.

Ob 9. dopoldne je cesarica zopet zapustila salonski voz dvornega vlaka ter se je odpeljala naprej v garnizijsko bolnico.

Iz garnizijske bolnice se je odpeljala v bolnišnico Rdečega križa v Leoninumu.

Cesarica je obiskala nato še honvedsko bolnišnico.

Cesarica si je dala v vseh teh bolnišnicah razložiti od zdravnikov ranitve posa-

meznega vojaka ter je nagovorila vsakega, ga vprašala, kako se počuti, ali čuti hude bolečine, kake so njegove razmere v civilni službi, oziroma s čim se je bavil, predno je moral k vojakom, ali je oženjen in ali ima deco.

Cesarica je obdarovala vrhutega vsakega ranjenega vojaka z molitvenikom v njegovem jeziku, z rožnim vencem, dozo za cigarete s cigaretami in svetinjo ter razdelila v vsaki bolniški sobi tudi po več orgljic in nožičev.

Ranjenim častnikom je podarila v spomin cigaretne doze z vtisnjenim cesarskim grbom. V honvedski bolnišnici je cesarica nagovorila tudi ranjene italijanske vojake. Iz honvedske bolnišnice se je cesarica zopet vrnila na kolodvor v salonski voz dvornega vlaka.

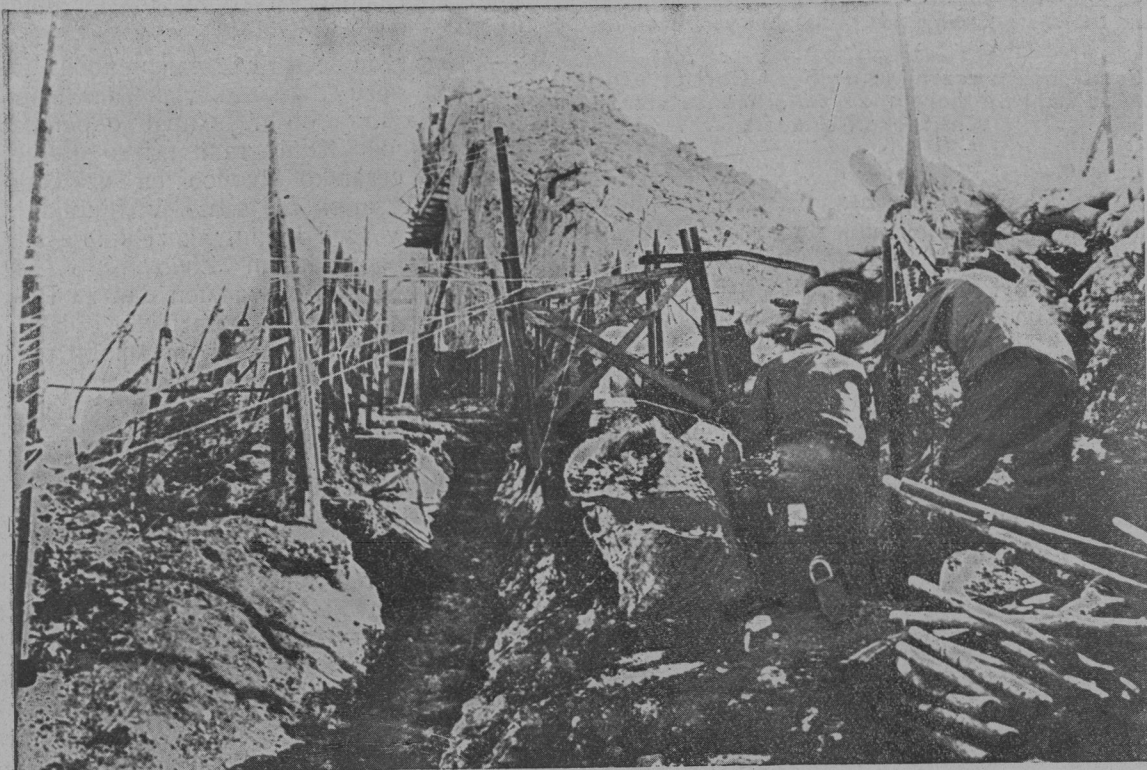
Dasiravno je bil vsak oficijani sprejem izključen, si ljubljanska mladina ni dala vzeti prilike, da dokaže presvitli cesarici svojo ljubezen. Ginljiva je bila manifestacija, ki jo je pripravila mladina vladarici. Dolgo pred tretjo uro popoldne so se že zbirali otroci v Zvezdi, da napravijo špalir dvornemu avtomobilu.

Ob 1/43. popoldne se je odpeljala cesarica s kolodvora obiskat ranjence v rezervni bolnišnici v c. kr. obrtni šoli. Vso pot jo je v špalirju postavljeno prebivalstvo pozdravljalo z burnimi „Živio“-klici in ji stlalo s cvetjem na njeno pot. Vse pa je prekosila spontana manifestacija mladine v Zvezdi. Vriskajoči pozdravi radosti prekipevajočih mladih src, da se jim nudi prilika, zreti ljubljene mladi cesarici v obličje in ji izkazati svojo ljubezen in vdanost, niso hoteli ponehati. Neprestano so doneli uglušujoči klici „Živio“ vladarici nasproti, ki se je neprestano zahvaljevala na vse strani za izkazane izraze ljubezni in vdanosti. Cvetje iz vrtov in polja se je zgrinjalo nad cesaričnim avtomobilom in nastlalo njeno pot kakor s preprogo. Matere so vzdigovale otročiče, da vidijo njo, ki se ob strani ljubljene soproga trudi končati grozote in trpljenje ljudstva in prinesiti narodom skorajšnji in tako zaželeni mir.

V obrtni šoli je cesarica segla vsakemu ranjencu v roko ali pa mu položila roko na ramo, tolažeč ga in se z njim razgovarjajoč. Pri vsakem ranjencu se je pomudila delj časa ter vsakemu podarila v spomin malo darilce, nože, beležnice s cesarjevo podobo, svinčnike, cigarete in smodke.

S soške fronte: Kras, razoran od laških granat, ki so izkopale nešteto jam.

S Krasa: Močno utrjena naša postojanka, opremljena s strojno puško, žicami, napolnjenimi z elektriko i. dr.

Ogledala si je operacijsko dvorano ter odšla nato k invalidom, kjer si je ogledala šolo za invalide in delavnico za proteze.

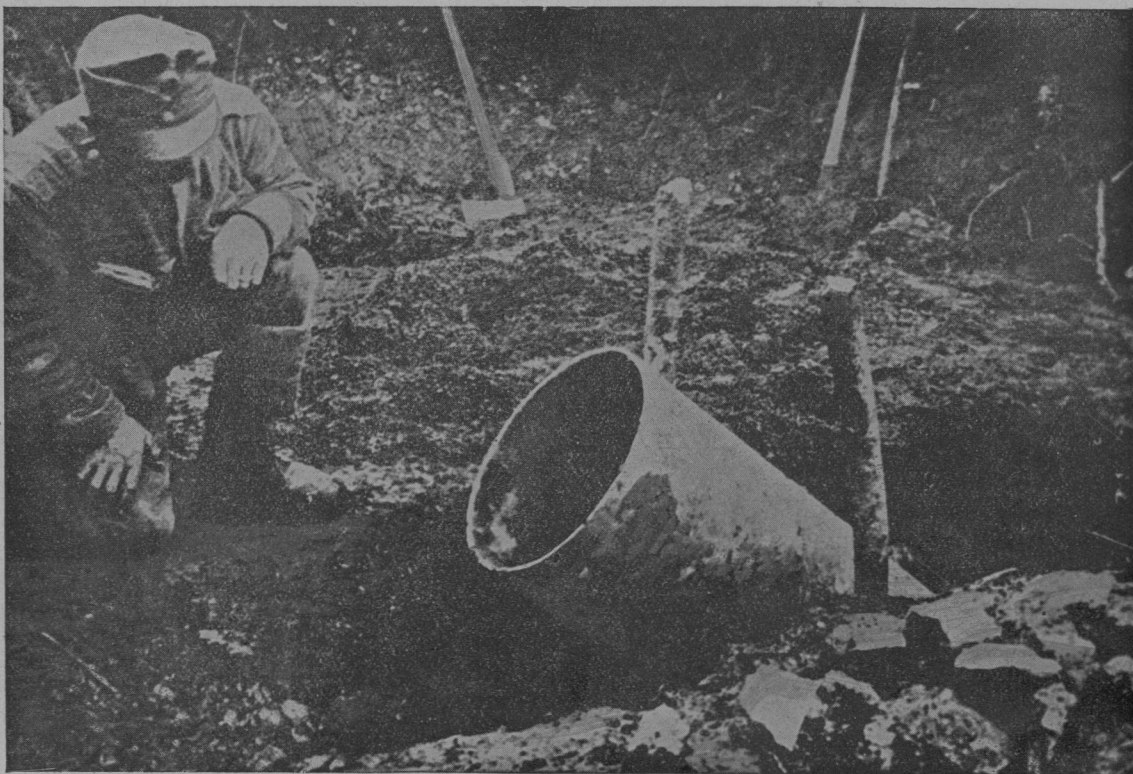
Ogledala si je nadalje v prvem nadstropju očesni oddelek. Posebno sočutno se je razgovarjala cesarica z nesrečnimi slepci.

V obrtni šoli se je mudila cesarica poldrugo uro pri ranjencih, s katerimi se je razgovarjala v češkem in nemškem jeziku ter nagovorila tudi tri italijanske vojne vjetnike v njih jeziku.

Ko se je odpeljala, ji je zbrano občinstvo zopet priredilo pristrčne ovacije.

Ob pol 5. uri popoldne se je cesarica po kratkem oddihu v dvornem vlaku odpeljala na Grad, kjer je obiskala kapelico v gozdu ter si nato ogledala Grad. Zelo ji je zlasti ugajal razgled na Ljubljano in okolico.

Z grada se je odpeljala cesarica s spremstvom pod Tivoli, kjer je občudovala sprehajališča, od tam na Večno pot do travnika sredi gozda, kjer je izstopila iz avtomobila ter po gozdni poti odšla do cerkve na Zgornjem Rožniku. Po isti poti se je cesarica nato vrnila k avtomobilu, in povsod

40 centimeterski metač min na soški fronti.

zopet z vihnimi ovacijami sprejeta, v dvorni vlak.

Njeno Veličanstvo cesarica se je izrazila presenečeno od pristrčnega sprejema v Ljubljani ter je opetovano izrazila soprogi deželnega predsednika svojo zadovoljnost in je pooblastila deželnega predsednika grofa Attemsa, da sporoči ljubljanskemu županu za nad vse ljubeznivi in lojalni sprejem in dokaze ljubezni Njeno najvišjo zahvalo.

Nadalje je presvitla cesarica dala ljubljanskemu županu po pobočniku grofu Hunyadyu sporočiti sledeče:

V imenu Njenega Veličanstva izrekam priznanje ljubljanskemu prebivalstvu za izredno ljubeznivi sprejem ter ste gospod župan, pooblaščen to mojo zahvalo sporočiti ljubljanskemu občinskemu svetu.

Glede pristrčnih ovacij občinstva v Zvezdi se je izrazil eden izmed gospodov iz spremstva cesarice, da je imel priliko na potovanjih cesarice videti že mnogo ginljivih manifestacij, tako do srca segajočih pa ni videl nikjer.

Cesar je izrazil željo, izreči vsem vrlim bojevnikom na tej fronti, do katerih bi mogel dospeti, svojo prisrčno zahvalo, dočim je cesarica na drugi strani želela videti žrtve te velike bitke in se jim osebno zahvaliti.

Cesar se je odpeljal v soboto ob 1/48. zjutraj z avtomobilom iz Ljubljane preko Postojnc, Senožeč, Divače in Opčin v Trst.

Spotoma so bile postavljene za sprejem cesarja čete, ki so se bile udeležile zadnje bitke ter so trenutno bile proste, pa tudi deputacije čet v fronti so bile dospele k sprejemu cesarja. Cesar je ogovoril skoro vsakega moža ter ga vprašal, kaj je doživel v zadnji bitki, kako se je odlikoval, zakaj je bil dobil že prejšnje dekoracije. Cesar se je enako razgovarjal tudi s častniki in raznimi častniškimi deputacijami ter je neprestano vedno naglašal, da so se vsi polki sijajno in vzgledno bili.

V stališču glavnega stana je cesar sprejel poročilo poveljnika te fronte, pri kateri pri-liki je odlikoval cesar generalnega polkovnika Boroeviča s komanderskim križem reda Marije Terezije ter je izrekel njegovemu generalštabnemu šefu iznova svoje najvišje priznanje.

Na Opčinah se je cesar odločil posetiti tudi Trst ter se je to v mesto telefoniralo.

Razobešenih je bilo vse polno zastav, vse vojaštvo in vse prebivalstvo je bilo na cestah ter je cesarja burno pozdravljalo in vrvelo k avtomobilu, tako da je bila pot dostikrat zastavljena in so mogli avtomobili le s težavo voziti skozi množice, ker je vse hotelo vladarja videti.

Že med vožnjo v Trst je bilo prebivalstvo obsulo cesarjev avtomobil s cvetjem med odmorom, ko je čakal avtomobil na cesarja pa je ljudstvo spontano okrasilo vse konture avtomobila z rožami in drugim cvetjem. Cesar je izrekel ginjen nad takim dokazom ljubezni s strani prebivalstva Trsta in njegove okolice svojo zahvalo.

Od namestništva se je odpeljal cesar v pristanišče obiskal pristanišče samo in pristaniške naprave ter se je odpeljal nadalje v Prosek.

Samostanske razvaline na Sveti Gori pri Gorici, ki je Lah ne morejo zavzeti, dasi se vrše boji včasih okoli samostana.

Spotoma se je cesar ustavil na tihem mestu, kjer se je nudil krasen razgled na grad Miramar.

Preko Proseka se je odpeljal cesar čez Komensko planoto tja v Vipavsko dolino ter pregledal spotoma zopet čete in deputacije. Celo iz poljskih bolnišnic so prihiteli ranjeni vojaki, ki so mogli hoditi, da vidijo svojega cesarja. Veselo pozdravljen je dal cesar večkrat ustaviti ter delil odlikovanja. Vsi višji poveljniki so dobili od cesarja odlikovanja, enako pa je cesar razdelil tudi med moštvo mnogo zlatih hrabrostnih svetinj ter

hrabrim braniteljem izrekal svojo zahvalo in jim segal v roko.

Kjer je bilo prebivalstvo pravočasno izvedelo za prihod cesarja, je postavilo slavoloke ter posulo ceste, če ni bilo cvetic, s travo in zelenjem.

Preko Ajdovščine in Postojne je šla pot nazaj v Ljubljano. Povsod je bil cesar z nepopisnim navdušenjem sprejet, povsod ga je pričakovalo ob cesti prebivalstvo in vojaštvo.

Po 8. zvečer se je pripeljal cesar zopet v Ljubljano, pozdravljen od prebivalstva z nepopisnim navdušenjem in pod pravo točo šopkov.

Po povratku cesarja sta se Veličanstvi nekaj časa sprehajali pred dvornim vlakom. Pred kolodvorom zbrana množica je cesarsko dvojico opazila, ter ji prirejala burne ovacije. Cesar in cesarica sta se v lepem večeru odpeljala z avtomobilom s kolodvora in dospela na vrh Grada, kjer je žarel na strani proti kolodvoru napis iz luči. Tam sta sedela sama na klopi in zrla na mesto, ki ga je obsevala najkrasnejša mesečina. Nekako ob pol 10. uri zvečer sta cesar in cesarica zopet zapustila ljubljanski Grad ter se odpeljala nazaj na kolodvor. Kljub temi je mnogo ljudi spoznalo cesarsko dvojico ter jima klicalo povsod „Živela!“

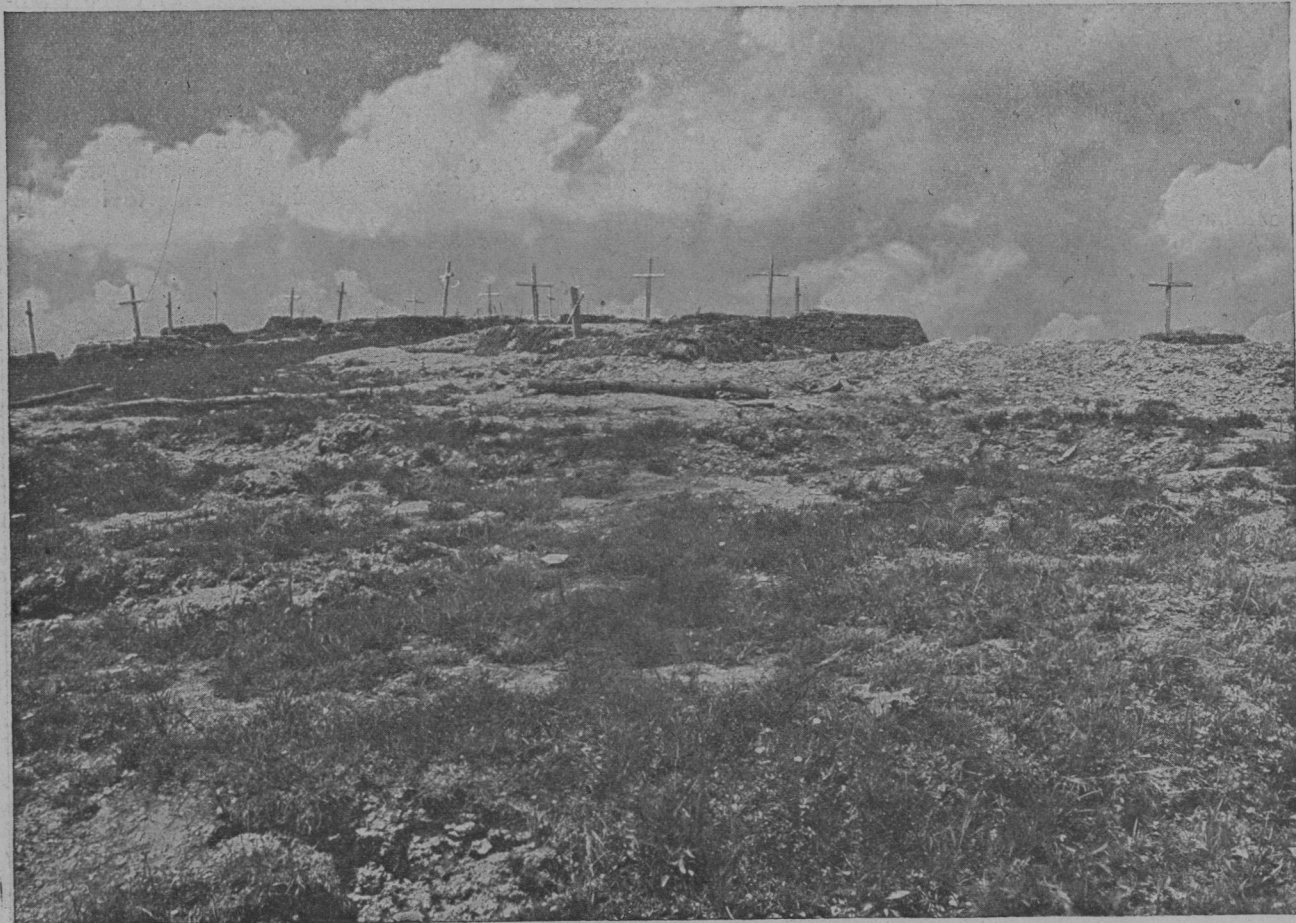
Cesar in cesarica sta prenočila v spalnem vozu dvornega vlaka ter se v nedeljo zjutraj ob 7. skupaj odpeljala iz Ljubljane. Kljub rani uri so ljudje spoznali cesarsko dvojico ter vzklikali cesarju in cesarici ne samo v Ljubljani, marveč tudi v vseh krajih, skozi katere sta se vozila, svoj navdušeni „Živio“.

Nedelja je bila slavnosten dan za Postojno, ki si je bila odela praznično obleko. Pota, po katerih se je vozil avtomobil, so bila postlana s travo in s cveticami, na cestah je bilo vse živo prebivalstva in vojaštva.

Pred cerkvijo, kjer se je avtomobil ustavil, so čakale cesarja in cesarico deputacije, šole in društva, deklice v belih oblekah so pozdravljale cesarja in cesarico s cveticami, kratka pot do cerkve je bila v enem samem cvetju in neprestano se je sipalo cvetje na vladarsko dvojico. Med tem, ko je bila cesarica v cerkvi, je prebivalstvo okrasilo cesarčin avtomobil z rdečimi rožami in listjem.

Po božji službi sta se cesar in cesarica ločila. Cesarica se je v spremstvu odpeljala v Trst. Spotoma je obiskala več bolnišnic. V Trstu je bila tudi cesarica, kakor prejšnji dan cesar, viharo pozdravljena. Tam se je mudila na kratkem zajutru pri soprogi namestnika baronici Fries Skene ter se vrnila proti večeru v Postojno, da tam počaka cesarja.

Preko Št. Petra se je odpeljal cesar s svojim spremstvom skozi vso Istro v Pulj, da obišče tam stoječe ladje vojne brodovja. Iz vseh krajev na Kranjskem in v Istri so prihiteli prebivalci k cesti, da vidijo svojega cesarja. Deloma je prihitelo prebivalstvo v narodnih nošah, deloma v prazničnih oblekah. Tudi na tej poti je imel cesar priliko spoznavati ginljivo zvestobo in udanost jugoslovanskega ljudstva. Cesar se je vstavil v

Vojaški grobovi v — — — na Krasu.

mnogih mestih in krajih ter zapustil avtomobil in se neprisiljeno razgovarjal z ljudstvom.

V Pulju je bilo brodovje pripravljeno za sprejem cesarja.

Vrnil se je cesar ob vzhodni istrski obali preko Lovrane in Opatije zopet v Postojno, kjer se je zopet sestal s cesarico.

Ljubljana je pričakovala že ves popoldan povratka cesarja in cesarice. Toda zmrčilo se je in tema je legla na ljubljanske ulice a vroča želja čakajočih se ni hotela izpolniti. Šele par minut pred 11. uro ponoči sta dospela cesar in cesarica na kolodvor. Gromoklici „Živio“ so jima zadoneli iz vrst ljudstva, ki je bilo pričakovalo njunega prihoda, nasproti in še dolgo, ko sta bila cesar in cesarica že v salonskem vozu, je bilo slišati radostno vzklikanje odhajajočih.

Cesar in cesarica sta zapustila Ljubljano in Kranjsko deželo v ponedeljek zjutraj ob 4. uri 20 minut.

S seboj sta nesla gotovo spoznanje, da živi tu na jugu odločen, hraber narod z zvestim srcem, ki je kljuboval stoletja in stoletja krutim sovražnikom, ki so pritiskali na njega z vseh strani, ki se bo vedel tudi v bodoče vbriniti vseh sovražnikov.

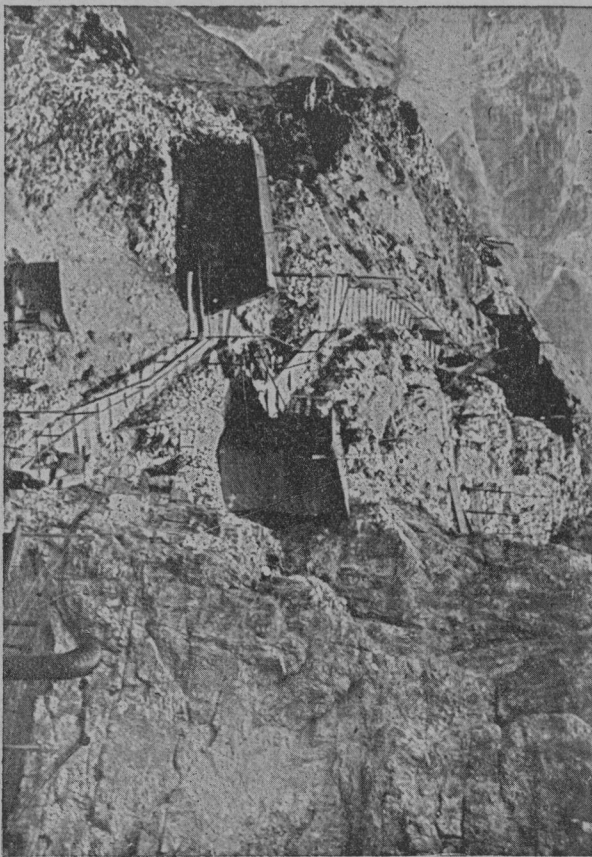
„Slovan“ 4. in 5. številka izideta v kratkem v skupnem zvezku z bogato vsebino in s sledečimi umetniškimi prilogami: F. Tratnik: *Kitaristinja*, S. Magolič: *V mesečini* in I. Vavpotič: *Vojaški grobovi*.

Naša zmaga pri Jamljah.

(Glej naslovno sliko!)

Laški listi so naznanjali, da hoče Cadorna v malo dneh naskočiti z vsemi laškimi silami našo pozicijo na Grmadi, ki leži na poti v Trst in ki je zadnja ovira, da se ne polaste Lahi železnic in cest proti jugu. In res, Cadorna je to storil ter bil z grozovitimi izgubami odbit. Našemu Borojeviću je seveda prav, če mu laški listi že vnaprej povedo, kje ga misli Cadorna „presenetiti“, toda Borojević je šel to pot še dalje ter je nasprotno presenetil Lahe.

Južno Jamelj na pol pota med Tržičem in Grmado — je 4. t. m. udaril na Lahe, jih vrgel nazaj ter jim vzel znaten del pred tremi tedni na tem odseku po Lahih osvojenih jarkov. Naši so zajeli pri tej priliki nad 250 častnikov in nad 10.000 mož Lahov. Zaman je vrgel prestrašeni Cadorna svoje peš došle in z avtomobili pripeljane rezerve v boj, da bi rešil izgubljeno ozemlje. Tudi poskus Cadornov, da bi s sunki pri Kostanjevici, na Fajtjem hribu, na Sv. Gori in vzhodno Gorice pomagal svoji tepeni vojski pri Jamljah, je ostal brez uspeha. Naša zmaga pri Jamljah je nov dokaz izredne genijalnosti Borojevića, neprekosljive hrabrosti ter podjetnosti naše vojske. Čeprav so laški topovi naše pozicije z granatami in skalami zasuli, so vzdržali naši vojaki po svojih rovih in ko je prijuril laški besni naval, so streljali nanj toli besno, ter se v bajonetnih bojih toli izkazali, da jih hvalijo danes celo laški listi. Turinska „Stampa“ hvali naše topničarje kot mojstre in naše pešce, da se odlikujejo s silo, bravuro in

Postojanke naših čet na Krasu med golimi skalami, v katere so izvrtane kaverne.

žilavo vztrajnostjo, ki je Lahi nikdar ne bodo imeli ter piše: „Avstro-Ogrska vzgaja res še danes izborne vojake, ki prav nič ne zaostajajo za Nemci.“

Dvadnevna borba je vrnila Borojeviću lep kos ozemlja pri Grmadi in Jamljah, in Lahi so bili potisnjeni iz ofenzive v defenzivo.

Avstrijski državni zbor je Borojeviću brzojavno čestital na tej sijajni zmagi. Borojević pa je odgovoril:

„Veseli me, da vam morem sporočiti, da so se sinovi vseh avstrijskih narodov v

bratski složnosti borili kot levi ter si pridobili nevenljivo slavo.“

Brzojavka pove mnogo onim, ki jo hočejo prav razumeti!

Želeti je, da bi tudi poslanci vseh avstrijskih narodov v bratski složnosti v našem parlamentu delovali za demokratično preosnovo države, v kateri bodo narodi v dobi miru v isti popolni enakopravnosti živeli in napredovali, v kateri zdaj na bojiščih napredujejo, zmagujejo in umirajo. V bojih in v miru hočemo biti vsi enaki v pravicah in dolžnostih: potem bo konec vseh razprtij in nezadovoljnosti, — Avstro-Ogrska pa postane vzor srečne moderne države.

Za kratek čas.

Žena: „Ti, ravnokar sem čitala v „Slovenski kuharici“, da se dá krompir prirediti na tristo načinov.“

Mož: „Torej na tristo in en način.“

Žena: „Kako to?“

Mož: Zato, ker ga na način, kakor ti prirejaš krompir, gotovo še nihče ni priredil.“

Tujec: „Prosim, koliko je pa že ura; moja se je ustavila.“

Domačin: „Ravno dvanajst!“

Tujec: „Hvala lepa. Mislim sem, da je že več?“

Domačin: „O, pri nas ni nikdar več. Ko mine dvanajst, začne zopet z eno.“

Janezek: „Prosim, teta, vtakni svoj nos tu-le v tinto.“

Teta: „Kaj ti pride na misel!“

Janezek: „Vidiš, papa, pa si prej rekel, da vtakne teta v vsako reč svoj nos.“

Darujte za Rdeči križ!

Roman „Snaha“ bo kmalu končan in potem začnemo priobčevati drug zanimiv roman.

Vojaški grobovi v — — — na Krasu.

S soške fronte: Od Lahov obstreljevana cerkev — kup razvalin.

Sprememba v avstrijskem ministrstvu. Poljski minister je odstopil. Ministrski predsednik je odložil poljedelsko ministrstvo in je postal poljedelski minister dr. Ernst vitez v. Seidler. Clam-Martinicu je naročil cesar, da se ustanovi novo ministrstvo za ljudsko zdravstveno in socialno skrb. V ta namen naj izdela vlada tudi dotični zakon in ga predloži parlamentu.

10 vinarski nikljasti novci pridejo iz prometa. Po naredbi finančnega ministrstva se vzamejo 10 vinarski nikljasti novci z 31. decembrom t. l. iz postavnega prometa. Sprejemale pa jih bodo c. kr. blagajne in uradi do 30. aprila 1918.

Vpoklici rojstnih letnikov 1893. do 1867. Pri pregledovanjih za črnovojniško službo sposobni spoznani avstrijski in ogrski črnovojniški zavezanci rojstnih letnikov od 1893 do všteti 1867, se morajo, če že ne služijo, ali niso veljavno oproščeni, zglasiti pri dopolnilnih poveljstvih, ki so označena v dotični črnovojniški izkaznici, in sicer tisti, ki so bili potrjeni do 31. maja na dan 14. junija, oni, ki so bili potrjeni po 31. maju pa na dan 28. junija.

Z ekrazitno patrono se je igral med poukom v ljubljanski realki v IV. razredu dijak Poljanec ter mu je patrona odtrgala prste na roki in raztrgala trebuh ter prebila žilo odvodnico, da je v nekaj trenutkih umrl. To je v kratkem času že četrti slučaj na realki, da se je zgodila vsled igranja s patrono nesreča.

Tona. Sedaj ko pogrezajo nemški čolni potapljaljoči sovražnikove ladje kar na debelo in se naštevajo izgube ladij v takozvanih tonah, je prav, če se o tej meri malo bolj poučimo. „Tona“ je pravzaprav vsebina in teža velikega soda. Če govorimo o teži, oznančimo z eno tono 1000 kg (20 novih centov ali stotov). Kot mera za ladijsko vsebino pa obsega ena tona (registertona) 2.832 kubič. metra. (Pri žitu oznamuje tona zopet drugo mero, navadno 164.89 l.) V Nemčiji je ena ladijska tona 2.12 kub. m. Da bomo imeli boljše umevanje o tonah, hočemo podati preprosto primero: Železniški vagon za blago ima navadno 25 kub. metrov prostornine za nakladanje, okoli 9 registerton. Ako hočemo izvedeti, koliko vagonov blaga bi šlo v kako ladjo, je treba tonsko vsebino ladje z 9 deliti. Ako potopi n. pr. nemški

podvodni čoln sovražnikovo trgovsko ladjo, ki ima 3600 ton pomeni toliko, kakor če bi bilo uničenih 400 z blagom naloženih vagonov.

Poravnajte naročnino!

Bolečine v obrazu nastanejo večinoma vsled prehlajenja. Naj bi se jih torej odpravilo na isti način kakor revmatične bolečine v udih ali na telesu. Samo da je odstranitev bolečin v obrazu vsled tega komplicirana, ker se dajo na obrazu krepke masaže kakor tudi topli ovitki težko izvršiti. Tembolj dobrodošel bo zato vsem ki jih mučijo bolečine v obrazu, Fellerjev bolečine lajšajoči rastlinski esenčni fluid z znamko „Elsa-Fluid“. Ker pospešuje cirkulacijo krvi, zadostuje že navadno vtiranje ž njim, da minejo bolečine v obrazu. Tudi vsled njegovega prijetnega duha in živce pomirja-jočega učinka ljudje radi rabijo „Elsa-Fluid“. Mnogi zdravniki in nad 10.000 zahvalnih pisem potrjuje blagodejni, bolečine lajšujoči učinek tega priljubljenega domačega sredstva. Predvojne cene. 12 steklenic stane franko samo 6 K. Naroči se pri lekar-narju E. V. Feller, Stubica, Elsa trg št. 280 (Hrvatska). Tudi Fellerjeve nalahno odvajalne, rabarbarske kroglice z znamko „Elsa-Pillen“, to dobro, tek vzbujajoče želodčno sredstvo, se lahko obenem naroči. Šest škatlic stane samo 4 K 40 h. Ta izvrstna domača sredstva lahko iz lastne izkušnje najtopleje priporočimo, istotako mentolni klinček proti migreni. (es.)

Vsaka krona
pomaga uničiti sovražnikov up!

Vsaka krona
je stavnki kamen za mir.

Vsaka krona
pospeši povratak naših junakov z bojišča!

Vsled tega naj stori vsakdo svojo dolžnost in naj

podpiše

vojno posojilo!

Podaljšaj svoje življenje!

Mogoče je življenje si podaljšati, bolezni preprečiti, bolni-ke ozdraviti, slabotne ojačiti, omahljive odtrditi in nesrečnike osrečiti.

Kaj je za vsako boleznijo?

Oslabljenje živčevja, potrlost, izgube dragih prijateljev ali svojcev, razočaranja, bojazen pred boleznijo, napačen način življenja in mnogo drugih vzrokov.

Veselo srce

je najboljši zdravnik! Je sredstvo, ki Te pri-pelje k veselju, ki Te oživlja, Te napolni z novimi upi, in to sredstvo se Ti pokaže v pis-mu, katerega dobi vsakdo, kedor ponj piše, takoj in

popolnoma zastoj!

V tej mali ročni knjižici se raztolmači, kako se da v kratki dobi in brez motenja v poklicu nadomestiti moč živcev in mišic, kako se zbolj-šajo in odstranijo utrujenost, raztresenost, slab spomin, nevolja do dela in nebroj drugih bo-lezenskih prikazni. Zahtevajte to pisanje, pri-neslo Vam bo nadbudne ure.

Naslov:

Ernst Orsech, Berlin S. W. Markgra-fenstrasse 63. odd. 499.

XV. letnik

priobčuje pesmi, romane, novele, povesti in razprave **najboljših slovenskih pesnikov, pisateljev in znanstvenikov.**

Vsaka številka „SLOVANA“ ima po 1 do 2 eno- in večbarvni umetniški prilogi, repro-dukcije del najboljših slikarjev oziroma kiparjev ter portrete pisateljev in umetnikov.

Naročnina za „SLOVANA“ znaša za vse leto 12 K, pol leta 6 K, za dilake vse leto 10 K, za pol leta 5 K. Naročite „SLOVANA“ takoj!

Naslov: „SLOVAN“ - Ljubljana, Dunajska cesta 9.

Zajamčen uspeh!Tisoče zahvalnih pisem za vpo-
gled na razpolago**Bujno lepo oprsje**

dobite, če rabite
med. dr. A. Rixovo prsno kremo
jamčeno neškodljivo. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo K 4.— velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 9.— Kosm. Dr. A. Rix preparati, Dunaj IX., Lakerergasse 6/O. Razpošilja se strogo diskretno. Zaloga v Ljubljani: Parfumerija A. Kanc in drogerija „Adrija“; v Mariboru: Schutzengel Apoth.; Apoth. Mariahilf, u. Parf. Wolfgram.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 2.70.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 2.45. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

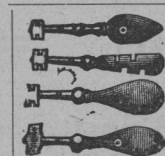

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

100 lit. zdrave domače pijače

osvežuje in gasi žejo. Vsak si more z malimi stroški sam izdelovati. V zalogi so: ananas, jabolka, grenadine, maline, muškatne hruške, pomaranče, dišča perla, višnje. Ne ponesreči se nikdar. Te domače pijače se poleti zauživajo lahko ohlajene in pozimi tudi gorke, namesto ruma in žganja. Tvarina z natančnim predpisom stane K 12.— franko po povzetju. Za gospodarstva, tovarne, večje gospodinjstvo, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker delavca poživlja in ga ne opoiji in njegovi delavni moči ne škoduje.

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Diamanti za rezanje stekla za steklarje in domačo rabo.

Diamantov za rezanje stekla zamo-rem oddati sedaj samo št. 4 za K 11.70 in „51/2“ „16“—

Ker je dovoz diamantov ustavljen ter se dobi sirovina le težko in po ogromni ceni. Poštnina s povzetjem stane 85 h. Za pošteno in solidno blago jamči

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

500 kron v zlatu

če ne odstrani krema Grolich z zraven spadajočim milom vse solnčne pege, maroge, solnčne opekline, ogrce, obrazno rdečico itd. in ne ohrani kože mladostno svežo in nežno. Cena K 5.75 s poštnino vred. 3 porcije stanejo K 16.—, 6 porcij K 30.70. Vse brez kakih nadaljnjih stroškov Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trvdka
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri fami cerkvi. V 3 tednih zra-
stejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izorno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado-
stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Odlikovan na razstavi v Radovljici leta 1904
s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

**BRINJEVEC, HRUŠVEC
in SLIVOVKO**

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim

bolezni, se dobi

pri **Gabrijelu****Eržen, Zapuže**pošta **Begunje**pri **Lescah,****Kranjsko.**

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranje-
valec korenin „**Ria balzam**“ ne
odstrani brez bolečin Vaših kurjih
očes, bradavic in žuljev v treh
dneh. Cena za jeden lonček z
janstvenim listom K 1.75, 3 lončki K 4.50, 6 lončkov
K 7.50. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

**Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni
predal 12/309 (Ogrsko).**

VINO belo in
rudečeod 65 l naprej razpošilja po
povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,
Koroško.

Razpošiljam tudi novo kisto vodo
„Silva“ vrelec za brizganje (Spritzer)
in namizno ter zdravilno slatino.

Kupim vse vrste stare in nove za-
maške od kisle vode in vse vrste
sode za vino in sadjevec.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: **JOS. PETELINC**, Ljubljana.

Priporoča se trvdka

JOS. PETELINC

::::

tovarniška za'oga šivalnih strojev.

::::

Sstroji v raznih opre mah in sistemih, priproste kakor luxus opreme vedno v zalogi.

Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodi, 3. hiša

10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

„Morana“

je pripoznana kot najboljša sredstvo proti
ušivemu mrčesu, stenicam in drugi golazni.
Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki
drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via
Castaldi 4, I.

Proč s tem!!

Prikrajsanje noge postane nevidno.
Vaša hoja postane elastična in lah-
ko nosite vsak normalen čevlj.

Brošure brezplačno pošlje

Exstension Ges. m. b. H., Frankfurt am Main,
Eschersheim Nr. 39.

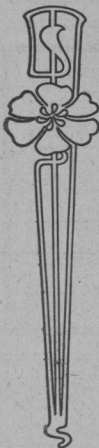
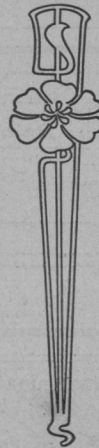
Tiskovine vseh vrst

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne
lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

kakor: časopise, knjige,
brošure, cenike, lepake,
letake, vabila, vsprede,

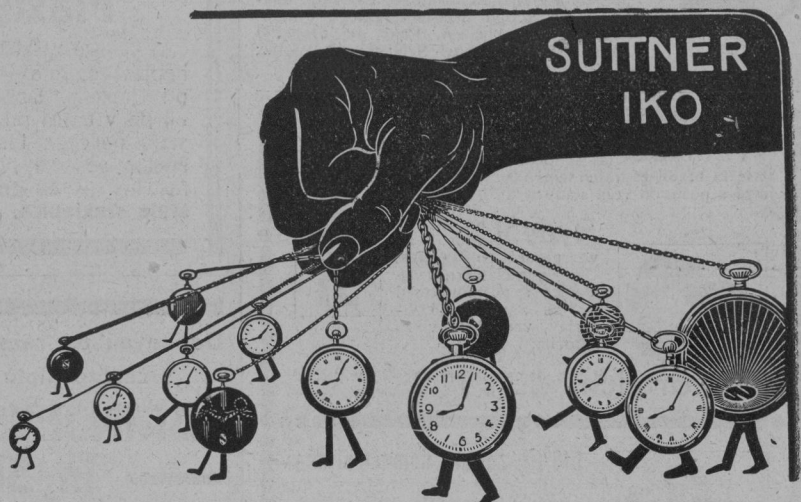
Selenburgova ulica 1
(s razven trgovine Tičar)

Špeciālna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“ v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštne prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura K 12.40
št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova K 16.80
št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča K 16.20
št. 99865 Kovinasta verižica K 1.60
št. 99645 Uhani ameriški double zlato K 3.40
št. 99022 Srebr. rožni venec K 9.50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5**

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavnica 8,000.000 kron. ::

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.—, celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Sterlekar.

Tiskarna Dragotin Hribar v Ljubljani.